

Marianne Jelveds tale ved Radikale Venstres landsmøde

Taler

Marianne Jelved
Partileder for Radikale Venstre

Dato

16. september 2006

Sted

Hotel Nyborg Strand

Kære Landsmøde

I gruppeværelset hos den første radikale gruppe i 1905 hang der tre særlige billeder på væggen. Et tryk af Menneske- og Borgerrettighedernes Erklæring fra Den franske revolution, fordi de radikale politikere kunne følge partiets rødder tilbage til netop den. Menneske- og Borgerrettighedserklæringen blev en del af grundlaget for partiforståelsen og –identiteten.

Der hang et billede af Grundtvig. Og et af Georg Brandes. Ingen af dem var radikale, men deres ideer og deres værker havde præget tiden og havde været afgørende for og bestemmende for den udvikling, der førte til Det Radikale Venstres dannelse. Brandes lagde grunden til den internationale fælles folkelige idé, som partiet har holdt fast i siden sin dannelse. På samme måde, som det har holdt fast i de Grundtvig-prægede frihedstraditioner for kirke og skole.

De første radikale var meget bevidste om, at et partis programmer kan være forældede, tiderne skifter osv. Det, der er et partis kit, er et fællesskab om visse værdier og synspunkter og idealer. Det Radikale Venstres kit har stået sin prøve i et århundredes politiske kampe. Nu er det os, der har ansvaret for, at partiet står ved sine værdier, synspunkter og idealer, så det kan kendes for sin betydning og sin mening.

I dag kæmper vi en kamp, som er mindst lige så vigtig som tidligere.

Vi har vi sat vores politiske dagsorden: Vi vil en anden politik, en anden vej end den, som VKO-flertallet har ført Danmark ad – og som Socialdemokraterne på centrale områder støtter.

Der er sket en klar højredrejning med en centraliseret topstyring og ensretning i vores samfund gennem de sidste fem år. Det fører Danmark i en forkert retning.

Der regeres hen over hovedet på alle dem, der ved noget om de forskellige områder, og på dem der arbejder med områderne i praksis.

Almindelige former for dialog er aflyst.

Finansudvalgets formand, Thulesen Dahl, truer kommunerne med at fratage dem det kommunale selvstyre, hvis ikke de stopper deres klynkeri og leverer en ens service, hvilket har fået KL's formand, venstreborgmesteren Fabrin, til at opstille et alternativt scenarie til det kommunale selvstyre: Et statsligt kommissærstyre.

Er det en overdrivelse? Vi har vi netop oplevet amterne blive erstattet af regionsråd uden kommunalfuldmagt. I øvrigt stik imod lokalpolitikeres og alle eksperter's råd.

Nogen frygter, at regionerne nedlægges om fire år. Man kan også se for sig, at kommunerne nedlægges, og opgaverne overtages af regionsrådene styret af det herskende flertal.

Det vil nok ikke falde den nuværende undervisningsminister svært. Han har jo allerede truet folkeskolerne og kommunerne med, at folkeskolerne bliver til statsskoler, hvis ikke de opfører sig, som ministeren og hans flertal vil have det.

Det herskende flertal afskaffede på meget kort tid muligheden for gruppeeksamen. Flertallet ville bare ikke have det. Det var fuldkommen lige meget, hvad folk med forstand på tingene så sagde.

I weekendavisen fra 1.9. er Venstres kulturordfører citeret i en artikel om Socialdemokraternes høring af kunstnere og kulturfolk. Ellen Thrane Nørby siger " Man kan også spørge, om det fremmer vores goodwill i forhold til de statsinstitutioner, de repræsenterer."

Det er en ledelsesstil, en regeringsførelse, der skaber polarisering og splittelse mellem grupper i samfundet. Vi har tvært imod brug for mere fællesskab. Et

stærkt fællesskab som grundlag for demokratiet. Og som grundlag for det folkelige samarbejde og udviklingen af Danmarks styrkepositioner, så vi kan klare os i konkurrencen i det globale samfund.

I vores vision – "Det Kreative Danmark" – har vi givet vores værdier og pejlemærker for svarene på opgaven: "Hvad skal Danmark leve af, og hvordan skal vi leve sammen?" Det kræver nytænkning, hvor vi skal "bryde op" i de mentale modeller, vi har i hovedet, og som vi bruger til at anskue verden på. Eksempelvis: Er en politiker en person, der følger vælgerflertallet efter den sidste meningsmåling om vælgerønsker. Eller en person, der egenrådigt har fastlagt facit for en opgave? Eller er det en person, der påtager sig ansvar for et lederskab, der inviterer, inddrager og involverer andre i udvikling af svar på en opgave. Vores mentale modeller skal udfordres, for de er som skinner, der er lagt. Vejen er bestemt.

Vi udfordrer og lægger op til dialog om mål og midler og om meningen med at udvikle det danske samfund. De bedste svar skabes i dialog og i partnerskab mellem politikere og praktikere og eksperter. Dialogen og samarbejdet er afgørende for, at vi i et fælles ejerskab kan løfte opgaverne.

Det kan ikke klares gennem en topstyring af nok så mange globaliseringsråd eller andre råd, som en statsminister kan sætte sig i spidsen for og egenrådigt dirigere.

Danmarks muligheder afhænger af viljen og evnen til forandringer af den måde, vi har indrettet bl.a. uddannelser, kulturliv, arbejdsmarked, miljø, og skat på: Problemer og barrierer for mål som "alle i arbejde" og "alle i uddannelse" i et kreativt udviklende Danmark skal løses. Det vil kræve fortsatte reformer.

Vores muligheder afhænger af vores udsyn til verden omkring os, og af vores solidariske ansvar i det internationale samarbejde, som vores samarbejdspartnere kender os på.

De afhænger af vores åbenhed over for mangfoldighed og af den kreativitet, der udspringer af mødet mellem forskelligheder, når vi respekterer forskelligheden. Og de afhænger af den tryghed, som et synligt socialt ansvar mellem mennesker giver os.

Men det er ikke det, der sker i disse år under det herskende flertal. Tværtimod

trækker det i den forkerte retning, når vores politiske modstandere fastholder:

- et asocialt skattestop og manglende reformer,
- umenneskelige og ukloge familiesammenføringsregler,
- ensretning af skoler og elever,
- centralistisk styring af velfærden og kontrol af medarbejderne,
- fastholdelsen af Danmarks undtagelser fra fælles EU-regler om udlændingepolitik og Danmarks udenrigspolitiske tilpasningspolitik

Vi vil en anden politik. Vi vil Den Anden Vej, der bygger på stærke fællesskaber og en sund økonomi.

Men det budskab forstyrrer åbenbart den mentale model af det politiske landskab, hvor der er en vis tryghed i at kunne overskue en nærmest traditionel præsidentvalgkamp forude.

Hvornår er det blevet mærkeligt, at et parti stiller sig op på lige fod med andre partier og insisterer på sin politik?

Ja, det forstyrrer den mentale model, der ordner den politiske verden i et slags to-partisystem: Enten er du i den ene kasse, eller så er du i den anden kasse.

Og som om det ikke skulle være rigeligt, så er de større partier også enige på tværs – altså mellem kasserne. Og så er den enighed mainstream. Den offentlige mening – i bedste PH-stil. Så der er ikke noget at komme efter. For Det Radikale Venstre – forstås.

Det er Danmark 2006.

Lad billedet stå et øjeblik.

Det var engang et Danmark, hvor danske værdier var, at vi delte os efter anskuelser, havde et samarbejdende folkestyre og et foreningsdanmark med aktive deltagende græsrodder.

Men i 2006 forventes det åbenbart, at vi skal nøjes med et topartisystem, der endda holder hinanden i skak ved at lægge ømme politiske sager død, og hvor der regeres hen over hovederne på folk uden hensyn til dem, der ved noget om noget.

Men i grunden behøver vi heller ikke at vide noget, når vi har en patriarkalsk ledelse, der altid ved bedst, og derfor kan skille fårene fra bukkene, dvs. dem, der er for regeringen, for Irak-krigen, for skattestoppet, og dem, der er imod regeringen, imod ytringsfriheden, for Saddam Hussein og bare vil hæve skatterne.

Det er den politiske debat i Danmark anno 2006 – Men er det nu rigtigt, at "Hvad fatter gør, er altid det rigtige"?

Det var engang et Danmark, hvor en dansk værdi var, at de bredeste skuldre bar de tungeste byrder. Hvor få har for meget, og færre for lidt.

Men nu har vi et skattestop, der på asocial og urimelig måde favoriserer dem med de bedste og dyreste boliger og øger den økonomisk ulighed. Og så blokerer skattestoppet for en reform, der sænker skat på arbejde – også i bunden, så vi kunne sikre kvaliteten af velfærden i fremtiden.

Det var engang et Danmark, hvor danske værdier var ligeværd, åbenhed, forudsigelighed og hjælpsomhed. Over for alle borgere.

Men i 2006 bliver danske statsborgere delt i A- og B-statsborgere: Dem, der gifter sig med en dansk statsborger, og dem, der gifter sig med en udenlandsk statsborger. De sidste mødes med mistillid, chikane og landsforvisning, med mindre de lader systemet splitte familien, fordi den udenlandske ægtefælle udvises.

Det var engang et Danmark, hvor danske værdier var mennesket først, og hvor skolen var for livet og for alle børn og deres alsidige, personlige udvikling til medbestemmelse og medansvar i frihed og folkestyre.

Men i 2006 kan vi se, at det går mod ensretning, hvor skolerne skal kontrolleres gennem nationale test. Ja, giv os børn, der er gode til test, så vi kan klare os på

PISA-skolemarkedet.

Det var engang et Danmark, hvor en dansk værdi var verdens mest decentrale kommunale selvstyre, der byggede på tillid og ansvar med respekt for forskelligheden, når velfærdssamfundets opgaver løses lokalt.

Men i 2006 ser vi en stigende ensretning og tømning af det lokale selvstyre gennem centralistisk styring, regulering og kontrol, og en lammende økonomisk styring.

Det var engang et Danmark, hvor danske værdier som udsyn sammen med ansvar og samarbejde og respekt for menneskerettigheder og andre internationale regler gav Danmark en goodwill. Danmark har været det gode eksempel i arbejdet med at opbygge det internationale retssamfund med respekt for de internationale institutioner.

Statsministeren taler om en aktivistisk udenrigspolitik. Men Danmark leverer i disse år en aktivistisk tilpasningspolitik og giver på den måde legitimitet til svigt af demokrati og retsstat: Hemmelige amerikanske fængsler uden for USA. Brug af tortur. Brud på internationale regler. Danmark er med sin tilpasning til USA's politik med til at forære demokratiets fjender nr. 1, islamisterne og terroristerne, al den propaganda, de har brug for til at underminere vestlige værdiers troværdighed. Og regeringen afviser og nedgør gang på gang internationale institutioner og deres kritiske meninger om dansk udlændingepolitik anno 2006. Samtidig med, at regeringen arbejder for, at Danmark kan undgå fælles EU-regler om udlændingepolitikken ved at få en særlig fiffig indretning af det retlige forbehold.

Dansk Folkeparti lader som om, de værner om de danske værdier. Men i virkeligheden undergraver de alt det, som vi plejer at kalde dansk: Venlighed overfor fremmede, anseelse ude i verden, viljen til samarbejde. Dansk Folkeparti er ekspert i at nedgøre af andre. I et ugebrev skriver Pia Kjærsgaard, at ingen ville have troet at København i 2005 "ville være befolket af mennesker på et lavere civilisationstrin". Det er de holdninger, V og K bliver medansvarlige for.

Hvor er den forskning eller de eksempler i andre lande, der viser, at folkeskolen løser sine problemer ved nationale test og kanoner?

Hvor er de erfaringer og den viden, som bare sandsynliggør, at vi får universiteter i verdensklassen ved at fusionerer dem, vi har?

Hvor er de undersøgelser og den dokumentation, der viser, at 24-årsregelen forhindrer tvangsægteskaber?

Regeringen gentager bare, at den virker. Men hvis 24-års reglen virker, hvordan kan det så være, at der de sidste år er givet afslag på 62 ansøgninger om familiesammenføring med begrundelsen tvangsægteskab?

Hvorfor vil regeringen ikke samle den viden, vi har om det, der faktisk virker i integrationen?

Hvorfor vil regeringen ikke nedsætte en terrorkommission, der kan samle eksisterende viden om terror og give de mest dokumenterede forslag til indsats mod terrorisme i Danmark?

Men der er selvfølgelig grænser for, hvad statsministeren kan sætte sig i spidsen for, når han nu ikke vil eller tør overlade ansvaret til andre ...

Vil regeringen og dens flertal styrke forskningen i islamisme? Er det ikke på tide, at vi sætter massivt ind for at få mere viden, som kan være med til at gøre vores samfund mere modstandsdygtigt over for islamisme?

Og hvordan hænger det sammen, at landets miljøminister rejser verden tyndt fra Afrika til Nordgrønland for at overtale alle andre lande til at binde sig til nye målsætninger på klimaområdet, mens regeringen selv slet ikke vil høre tale om målsætninger for Danmark eller om flere penge til udvikling af vedvarende energi, hvor Danmark før VK-regeringen var nr. ét i verden?

Spørgsmålene er mange, og forventes ikke besvaret, for dialog er ikke en af demokratiets værktøjer, der anvendes særlig meget. For der er ikke noget at komme efter.

Men nu begynder det måske alligevel at brænde bare lidt på. Fem år ved magten – og endda med fast flertal. Nu er der ikke Det Radikale Venstre at give skylden.

For hver fejl på en institution vil desperationen stige. For kan der blive ved med at være plads til alle kontrollører, og kan der blive ved med at være timer nok i døgnnet til at udfylde alle testene og skemaerne og planerne?

Så gode råd er dyre.

Regeringens top – det er statsministeren – har fundet på løsenet: "Kvalitetsreform – bedre service til borgerne". Og hvem går ikke ind for kvalitet og bedre service? Endnu et ministerudvalg, hvor statsministeren sætter sig i spidsen, og statsministeren skriver: "For at sikre inddragelse og engagement fra brede samfundsgrupper vil ministerudvalget afholde et antal møder om de centrale temaer. I arbejdet inddrages brugere, pårørende, medarbejdere, ledere, centrale organisationsfolk, erhvervsfolk og eksperter."

Er det muligt at finde det parti, der går til kamp for mindre kvalitet og ringere service til borgerne? Næppe. Nu vil jeg citere statsministeren selv. Det her er hvad han sagde, sidste gang en kvalitetsreform blev forslået.

"Oplægget er med andre ord som kejserens nye klæder. ord, ord, ord – men en påfaldende mangel på konkrete bud. Det er jo netop regeringens helt store problem. At den ikke aner sine levende råd. Vælgerne har efterhånden lugtet lunt. Efter i syv år at have haft Nyrup i spidsen for landet er det gået op for stadig flere, at regeringens skamløse selvros ikke rigtig kan genkendes i hverdagen. Mens regeringen bryster sig af, hvor fortræffeligt det går, oplever danskerne noget andet. Nemlig alt for lange ventetider, et utilstrækkeligt sundhedsvæsen, skandaløse forhold på visse plejehjem, en folkeskole i krise og et betydeligt integrations- og indvandreproblem, der fortsat står uløst hen."

Ja, det er et citat af Venstres formand fra et indlæg i Politiken d. 3. marts 2000, hvor Fogh kritiserer et helt tilsvarende initiativ af den daværende statsminister.

Velfærdstemaet er selvfølgelig vigtigt, men det er givet stof til eftertanke, når statsministeren begrundet sit initiativ med, at:

"Tiden er derfor kommet til anden fase af velfærdspolitikken. Det handler om indhold og kvalitet i den offentlige service. Vi skal sikre, at borgernes ønsker om ordentlige forhold på plejehjem, hospitaler, skoler, børnehaver og vuggestuer bliver opfyldt."

Ja, hvad ellers. Det bestræber medarbejdere og folkevalgte både i Folketinget og i kommuner og regioner sig faktisk på hver dag i plejehjem, hospitaler, skoler, børnehaver og vuggestuer.

Og nu har regeringen med statsministeren i spidsen ellers i fem år herset med reguleringer og kontrol og valgfrihed, så borgerne kan vælge plejehjem, hospital, skole, børnehave og vuggestue, fordi det øger konkurrencen og sætter markedskræfterne i spil, så alle opper sig og kvaliteten øges.

Bl.a. skal skolerne jo nu måles og kontrolleres, så undervisningsministeren gennem ros og ris kan fremme den gode skole. Tror statsministeren ikke længere på sin egen politik? Det er der mange andre, der heller ikke gør.

Et oppositionsparti skal stille rigtig mange spørgsmål til det herskende flertal.

Det er der ikke noget nyt i eller noget specielt i. Det skal en opposition selvfølgelig gøre.

Vi skal bruge alle kræfterne for at skaffe os indflydelse, så vi kan få ændret den politik, som trækker Danmark den forkerte vej.

Det er politik, som har afgørende betydning for samfundets udvikling og menneskers muligheder. Og for de værdier, som vi grundlæggende bygger demokratiet og retssikkerheden på.

Det er politik, der giver partiets arbejde betydning, så det giver mening, at være medlem af Det Radikale Venstre.

Det er holdninger og værdier, som vi har holdt i hævd og forsvaret gennem hundrede år, og som har været presset de seneste år, men vi har holdt fast.

Men årene har også vist, at Socialdemokraterne har accepteret eller tilsluttet sig VKO-flertallets politik på meget vigtige områder.

Det har Socialdemokraterne gjort af deres egne grunde, og dem må de selv svare for.

Vi har konstateret det gennem medierne gang efter gang. Og det er sket ud fra den opfattelse, at radikale stemmer alligevel måtte støtte en S-regering – uanset skattestop, udlændingepolitik, skolepolitik osv.

Det er en provokation.

Men vi radikale har handlemuligheder.

Det er ikke udtryk for gustne taktiske overvejelser.

Det er udtryk for, at radikale holdninger, principper og værdier er værd at slå for – og at vi er parate til at tage konsekvenserne.

Vi vil en anden politik, en anden vej for Danmark. Vi vil sætte en dagsorden, der kommer til at handle om mere end velfærd. Den kommer også til at handle om, hvad der skal til for, at Danmark kan klare sig i fremtiden.

Det kræver, at vi har de afgørende stemmer for at skaffe et flertal. Vælgerne skal vide, at der er et alternativ til den vej, VKO flertallet støttet af Socialdemokraterne har valgt.

De vælgere, der vil en anden vej, har Det Radikale Venstre at stemme på. Vores stemmer bliver brugt til at gennemføre en anden vej.

De skal vide, at er der fortsat et flertal af VKO efter et valg, så fortsætter VK-regeringen – måske med DF som regeringsparti. Det er i al fald DF's mål. Og hvorfor skulle Pia Kjærsgaard ikke tage skridtet fuldt ud, hvis der i en tredje valgperiode er VKO-flertal? Så skal DF kræve at komme i regering. Men det triste er, at det ikke vil ændre politikken.

Jeg er sikker på, at Pia Kjærsgaard vil svare på det spørgsmål i dag i Odense: Vil de i regering efter næste valg – eller vil de ikke?

Bliver der ikke et VKO-flertal, så må VK-regeringen gå af – det siger sig selv.

Og Anders Fogh Rasmussen går af. Anders Fogh Rasmussen ønsker ikke at være statsminister i nogen anden regeringskonstellation end den, der bygger på V, K og DF. Det har han hverken synspunkter eller sind til.

Det er der heller ikke andre, der har synspunkter eller sind til.

Og det er efter valget, at forhandlingerne finder sted. Når vælgerne har sammensat et nyt Folketing. Det er den måling, der gælder.

Når vores stemmer bliver afgørende for at få et flertal, så skal der forhandles.

Vi ønsker en anden vej, og hvordan sikrer vi størst indflydelse for Det Radikale Venstre i den situation?

Svaret er ligetil: Ved selv at sidde for bordenden. Derfor peger folketingsgruppen på mig som statsministerkandidat og forhandlingsleder. Det er for at fremme radikal politik bedst muligt. Det kan de andre partier ikke lide. Men vores opgave er at fremme den radikale indflydelse.

Den bedste garanti mod Pia Kjærsgaards indflydelse er Marianne Jelved.

Kommunernes situation lige nu, er et godt eksempel på forskellen på de to partier. Vi gik fra strukturforhandlingerne. DF blev.

Da vi gik advarede vi mod det økonomiske kaos, som vi forudså, fordi vi ikke kunne få sandsynliggjort, at pengene faktisk ville følge opgaverne til den enkelte kommune, og da vi ikke kunne få sikkerhed for fuld finansiering af reformen og af fusionerne.

Men der er feks. ikke fuld finansiering, fordi nogle af udgifterne skal dækkes af de forventede effektivitetsgevinster. Og kompensationen følger ikke opgaverne til den enkelte kommune.

Nu har regeringen da også to gange været ude med flere penge inden for de sidste uger. Det er faktisk en tilståelsessag.

Desuden fastlægger regeringen og DF meget nøje, hvad stigningen i det offentlige forbrug må og skal bruges til i kommunerne. Nu er pengene f.eks disponeret til en tvungen nedsættelse af institutionstakster og til puljer til ældre.

Uanset den enkelte kommunes situation og behov, så fastlægger VKO en central

beslutning om prioritering – henover hovederne på dem, der er valgt til at prioritere og til at løse velfærdsopgaverne lokalt og i samvirke med de lokale vælgere.

Det viser en mangel på respekt for de folkevalgte og det lokale selvstyre.

Lige i øjeblikket er der store problemer med at få økonomien til at hænge sammen.

Det varer ikke længe før et andet problem bliver lige så synligt.

Hvor får vi nye medarbejdere fra til velfærdsopgaverne?

Og vi vil en anden vej

Der er sammenhæng mellem den økonomiske aktivitet og behovet for kvalificerede medarbejdere i arbejdsstyrken. Og vi har et stort potentiale i ledige indvandrere, der gerne vil, men endnu ikke har fået chancen eller uddannelsen. Mange på deltid og folk, der vil udskyde tilbagetrækningen fra arbejdsmarkedet.

Vi kan godt give flere penge til hjemmehjælp, men det hjælper ikke meget, hvis ikke der er nogle flere at uddanne og at ansætte.

Det ville hjælpe rigtig meget, hvis vi kunne få reformer, der ændrede vores adfærd, så der kom flere mennesker ind på arbejdsmarkedet.

DI har endda lavet en prognose for i år og for 2007. Der viser, at virksomhederne i Danmark går glip af en produktion på 24 mia. kr., fordi de må sige nej til ordrer, når der ikke kan skaffes flere kvalificerede medarbejdere. De ville kunne besætte 30.000 flere job, siger DI. Hvis arbejdsudbuddet var der.

Hvis vi virkelig kunne løse den opgave ved at gennemføre reformer, der resulterede i det større arbejdsudbud, og produktionen steg som beskrevet, så ville det give i størrelsesordenen 6 mia. kr. mere til offentligt forbrug.

Vi kan få flere ud i arbejde ved en egentlig skatterreform, der sænker skatten på arbejde markant, og vi kan finansiere det ved at fjerne skattestoppet. Og ved loft

over fradrag.

(Vi foreslår at sænke skatten i bunden ved at forhøje personfradraget og jobfradraget, og vi kan ændre topskatten, så den først betales af indkomster fra 400.000 kr. og op, mens vi kan fastholde en mærkbar progression ved at hæve topskatten fra 15 til 18%.)

(Vi kan finansiere det ved at fjerne eller sænke forskellige særordninger for virksomhederne og fradrag og feks. lægge loft over fradrag for pensionsindbetalinger. Og vi kan regulere ejendomsværdiskatten år efter år med det, vi regulerer folkepensionen og andre overførsler med, dvs. at ejendomsværdiskatten følger lønudviklingen og reguleringen af folkepensionen. Så vil ejendomsværdiskatten for den enkelte boligejer gradvist falde til under 1%. I dag er den faldet omkring ½% pga skattestoppets fastlåsning. Når boligen så sælges, så kan ejendomsværdiskatten stige til 1% igen for den nye køber. Det vil presse prisen på boliger ned, for prisen er afhængig af de udgifter, køberen får.)

Vores skatterreform vil give flere i arbejde. Det er galt at have et system med en form for store afgifter på den "vare", vi gerne vil bruge noget mere af. Jo højere "afgift", jo dyrere og jo mindre udbud.

Vi ville få en mere rimelig fordelingspolitik. I dag favoriserer skattestoppet de rigeste boligejere. Og vi får ikke en egentlig reform.

Ved at sænke skatten på arbejde markant, så giver vi feks. børnefamilierne en mulighed for større fleksibilitet gennem et livsforløb. Forældre kan gå ned i arbejdstid. Når skatten på arbejde ikke er så høj, så kan man arbejde kortere tid og få det samme til rådighed, som man fik, da man arbejdede fuld tid og betalte en højere skat. Når man senere i livsforløbet kan give den en skalle igen, så vil man kunne arbejde i længere tid og stadig få noget ud af det.

Familierne kan også vælge at efterspørge noget service og bruge deres penge til at betale hjælp hjemme i stedet for at købe nye forbrugsgoder. Køb af service bliver konkurrencedygtig med køb af forbrugsgoder.

Samlet set vil en reform øge arbejdsudbuddet, give familierne flere reelle valgmuligheder, og give kommunerne større økonomisk råderum. Og de bredeste skuldre vil stadig bære de tungeste byrder. Og det asociale skattestop,

som VKO og S har bundet hinanden til, vil være ophævet.

Alt sammen anbefalet af Velfærdskommissionen, af Vismændene og af bl.a. OECD og Valutafonden.

Et stift og asocialt skattestop og mangel på politisk lederskab forhindrer det.

Globaliseringen, teknologiudviklingen har forandret vores muligheder og vores hverdag. Alle vestlige lande har mærket de forandringer, som bl.a. flygtninge og indvandrere har ført med sig. Det er ikke et dansk fænomen, selv om man en gang imellem skulle tro det, når man hører ministre og Dansk Folkeparti.

Det begyndte i de brølende 60'ere, hvor vi fik jugoslavere, tyrkere, palæstinensere og pakistanere hertil som gæstearbejdere. Med indvandrerstopet kom deres familier også hertil. Derfor har vi Naser i blandt os. Det er vi rigtig glade for.

I 90'erne fik vi rigtig mange flygtninge fra borgerkrigen i Eks-jugoslavien. Og vi fik verdens første integrationslov og fik fordelt flygtninge til kommunerne. Gennem 90'erne fik Danmark gennemsnitligt 2 % af de asylansøgere, der kom til EU.

Nu kommer der meget få flygtninge til Europa, fordi strømmen af flygtninge er begrænset.

Til gengæld er der efterhånden mange blandede ægteskaber, hvor den ene ægtefælle er dansk statsborger. Det bør være en normal rettighed, at danske statsborgere kan rejse ud i verden for at studere og for at arbejde eller måske arbejde i danske projekter rundt om i verden. Her kan de møde kærligheden, der som bekendt er grænseløs. De bør kunne flytte til Danmark med ægtefællen. Det er uværdigt og en skamlet, at familier alternativt splittes, fordi den udenlandske ægtefælle udvises.

R rigtig mange helt almindelige danske statsborgere opgiver at komme igennem udlændingestyrelsen. De oplever hele forløbet som ren chikane. Her er meningen tydeligt nok så lovligt som muligt at forhindre familiesammenføring.

Det er afgørende for os, at danske statsborgere skal kunne bo i Danmark med

deres ægtefælle og børn.

Vi ønsker at menneskers værdighed altid respekteres. Derfor skal alle, der opholder sig lovligt i Danmark, behandles anstændigt og hjælpsomt, så deres liv ikke går i stykker. Afviste asylansøgere skal have lov at foretage sig noget fornuftigt i det danske samfund, indtil de kan sendes tilbage. Børnene har danske myndigheder et ansvar over for. Som de har det over for alle børn.

Det er at øde med mennesker og ulykkeligt, når dygtige unge irakiske Ali fra flygtningecenteret i Jellinge. tager HF med syv 11-taller, men alligevel ikke har mulighed for at begynde en uddannelse i Danmark, fordi han er blevet 18 år og er afvist irakisk asylansøger, som ikke kan sendes tilbage til Irak lige nu. Han kan øde sine muligheder – i Danmark!

Vi ønsker en værdig behandling af de mennesker, der er her i landet. Vi ønsker en integration, der gør Danmark ære, fordi den virker, fordi den bygger på krav og på anerkendelse af ligestilling. Vi ønsker at samle al den viden, vi har i Danmark i et Videncenter, så kommuner og andre ikke hver især skal opfinde den dybe tallerken.

Vi ønsker en jobkort- og en green card-ordning, der virker, så vi kan få glæde af de talenter og de kvalifikationer, der skal til for at vi kan skabe det kreative Danmark.

De værdier, de holdninger, som vi i Danmark handler efter, skaber også Danmark og os, der er her. Vi bliver, som vi er i vores handlinger. Det er bl.a. derfor vi også hjælper i verdens brændpunkter.

Det er netop også derfor, det har betydning for skolens arbejde og for fremtidens børn og unge, når vi vælger, hvilke mål og midler, der skal være i folkeskolen.

Skolen er med til at forme fremtidens medborgere og fremtidens Danmark. Vi ønsker vidende, kreative og dygtige børn. De skal selvfølgelig være dygtige til at læse, skrive og regne. Vi ønsker også glade, engagerede og nysgerrige børn, der ikke bare som robotter kan lire af og sætte krydser i skemaer, men som kan bruge deres viden til at udfordre, udforske og udfinde svar, og som kan tage ansvar og stilling. Vi ønsker børn, der er engagerede i hinanden og i deres

omverden.

Vi ved, at engagerede, entusiastiske lærere, der brænder for deres fag og for at indvie børnene i det, deres fag kan, vi ved, at det også er dygtige lærere. Hver skole skal kunne skabe det undervisningsmiljø, der giver de bedste muligheder for læring, og som giver læreren fagligt grundlag for og frihed til at give den undervisning til lige de børn, som læreren og skolen har ansvar for.

Med detaljestyling, standardtest og kontrol af skolen og af læreren er regeringen og dens flertal lige så stille ved at dræne skolen for den tillid, det ansvar og det engagement, skolens arbejde skal leve af ...

Det kan i værste fald føre til mere opsplitning. Tværtimod skal skolen være for alle børn, der alle skal have ret til at få kvalificeret undervisning sammen med andre børn. Og børnene skal gennem skolens hverdag opøves i demokratiske værdier og samværsformer.

Det – at bygge på tillid, ansvar og respekt for hinanden – gælder alle de institutioner, der arbejder med velfærdskerneudvalgene. En moderne arbejdsplads må styres på en helt anden måde end den regeringsførelse, der udøves nu. I virkeligheden bør hele den kommunale offentlige sektor på Kolind-kur.

Ledelsen skal ske på klare og formulerede værdier. Der skal være medejerskab til og klar forståelse af, hvad meningen med opgaven er. Og der er altid en overvejet mening ud over den tekniske og målbare opgave. Det er ikke nok, at der støvsuges. Meningen med hjemmehjælpen er mere end det. Det er også at værne om den gamles værdighed, integritet og at respektere det liv, der er levet. Det er ikke nok, at børn lærer at læse. Meningen med skolen er også at danne børn i demokratiske værdier og i internationalt udsyn med ansvar for og omtanke for andre.

En arbejdsplads er en udviklende og lærende enhed, der skal være i partnerskab med alle interessenterne omkring arbejdspladsen, og der skal samarbejdes om opgaven. Netop kerneudvalgene kan ikke "leveres" eller skabes uden i et samarbejde med den enkelte borger, der er afhængig af, at opgaven rent faktisk løses.

Så det er afgørende for os, at den gølge kontrol, regulering og centrale styring skal væk. Det hører en helt anden historisk tidsalder til. Vi siger ind med Kolindkuren. Vi lever i det 21. århundrede, og den offentlige sektor kommer i en stærk konkurrence om den fremtidige arbejdskraft. Det skal være attraktive arbejdspladser, hvor den offentlige sektor skal blive til et netværk af selvforvaltende og innovative enheder, der hver især har deres helt konkrete udgangspunkt i de borgere, der bruger lige denne enhed.

Ja, uden klare værdier, kan vi ikke navigere i verden. Det radikale kompas er indstillet mod demokrati, menneskerettigheder, dialog og samarbejde. Terrorisme og fanatisme skal ikke sejre over vores frihedsrettigheder. Eller over vores retssikkerhed. Og vi skal støtte ethvert bidrag til bygning af det internationale retssamfund.

Derfor er det vigtigt at være et godt eksempel. Troværdigheden og indflydelsen afhænger af, at vi selv lever op til de krav, vi stiller til andre. Derfor skal vi også have som mål, at udviklingsbistanden igen kommer op på 1% af BNI. Danmark har en af verdens stærkeste økonomier. Vi skal gå foran.

Siden Korea-krigen har Danmark været med i verdenssamfundets bestræbelser for fred. Vi får først en holdbar vej til fred og udvikling af en mere retfærdig verden, når vi alle kan samles om det ansvarlige internationale samarbejde, der skal bygge på fælles værdier og principper for indretning af retssamfund og fælles institutioner.

Derfor er det et tilbageskrift, at vores allierede og samarbejdspartner, USA, ikke har værnet om de afgørende principper for fx magtanvendelse og angreb på Irak. Det er endnu mere ærgerligt, at vi i Danmark ikke kan få en egentlig undersøgelse af grundlaget for regeringens og DF's beslutning om at sende Danmark i krig i Irak for at gøre 24 mio. irakere til demokrater og Irak til et demokrati. Vi må konstatere, at aktionen ikke bare var ulovlig, at USA desværre opfører sig, som om magten er retten, at der ikke er gjort et tilstrækkeligt forarbejde til, at freden kan vindes. Danmark skal bruge sin aktive deltagelse i de fælles internationale opgaver til at skabe sig indflydelse på opgavernes indhold og grundlaget for, at det internationale samfund tager opgaverne op og også har en mulighed for, at opgaven lykkes.

I sammenhængen er Danmarks bidrag i Irak ikke afgørende, og da der åbenbart

ikke kan skabes en egentlig plan med perspektiv og med en exit-strategi for koalitionen i Irak, så skal de danske tropper trækkes ud hurtigst muligt. De danske ressourcer bør sættes ind i andre brændpunkter, som kan have et perspektiv og hvor den danske indsats kan gøre en forskel. Det er i Afghanistan, i Libanon og i Darfur.

Vi bør lære af de aktiviteter, Danmark er med i rundt om i verdens brændpunkter. Vi burde også kunne få et grundlag for at diskutere og lære af forløbet og af håndteringen af de forskellige aktører under Muhammed-krisen, som statsministeren betegnede som den største sikkerhedspolitiske udfordring siden anden verdenskrig. Der danner sig lynhurtigt myter om "får og bukke". Det er usundt. Derfor er det et løfte, at et andet flertal i Folketinget øjeblikkeligt vil igangsætte undersøgelser af disse forløb, så offentligheden kan få grundlag for at forstå, hvad der skete.

EU og FN er to vigtige organisationer i det internationale samarbejde. Det er afgørende vigtigt for os at Danmark også i EU er en troværdig partner og et godt eksempel. Derfor må det være et afgørende vigtigt mål for (os) Det Radikale Venstre at arbejde for, at Danmark bliver helt og fuldt med i EU. Det er et politisk projekt, som vi skal tage vare på, fordi det kan udvikle en rolle i verdenssamfundet, så Europa på lige fod med andre regioner i verden kan tage ansvar for fred, sikkerhed og udvikling i verden.

Tyrkiet skal – uanset alt bøvet – have muligheden for at blive medlem af EU, når det er blevet demokratisk og reformeret til at opfylde kravene. Det handler stadig om troværdighed, og om sammenhæng mellem ord og handling og om konsekvens. Læren er, at man kan svigte i en situation, så man kan svigte i flere andre situationer. Det skaber usikkerhed og underminere troværdigheden. Derfor skal Tyrkiet behandles på lige fod med andre ansøgerlande.

Vi har begivet os ud på en krævende færd. Men det er også en vigtig færd. Det er ikke for DRV's skyld. For som Edvard Brandes sagde i et usædvanligt dramatisk opgør med IC Christensen i Folketinget i 1915: "Man skaber aldrig et Parti, undtagen at der er Politik bagved, Ideer bagved, et Program bagved, Formaal bagved, Ønsker og Drifter bag ved – i Befolkningen, ikke i partiet."

Opgaven skal løses, fordi vi har ansvar over for dem, der støtter os, stemmer på os, regner med os og har tillid til, at vi holder fast i vores værdier, synspunkter og

idealer.

Og vi vil en anden vej

- fordi arbejde skal betale sig
- fordi kærlighed er grænseløs,
- fordi børn er forskellige,
- fordi tillid tæller,
- fordi magt ikke er ret.

Fordi vi er radikale.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-jelveds-tale-ved-radikale-venstres-landsmoede-2006>